

S rozbřeskem otevřu ve své ložnici okna a vpustím dovnitř poslední zbytky vlahého nočního vzduchu. Svléknu ze sebe sváteční šaty. Celá hořím. Kůži mám napjatou a srdce mi stále zběsile tluče.

Byla jsem u dvora mnohokrát. Byla jsem svědkem větších hrůz, než je utržené křídlo nebo urážka na cti. Svou neschopnost lhát si víly vynahrazují celou škálou podvodů a krutostí. Překroucená slova, šprýmy, zamlčování, hádanky, klevety, nemluvě o mstách za dávné, takřka zapomenuté urážky. Ani bouře nejsou tak zradné a moře tak nevypočitatelná jako víly.

Zářným příkladem je Madoc. Potřebuje krveprolití jako mořská panna slanou vodní tříšť. Po každé bitvě rituálně smočí svou kápi v nepřátelské krvi. Viděla jsem ho, má ji ve zbrojnici vystavenou za sklem. Látka je tuhá, plná skvrn, které se slévají do temné hnědé, takřka černé, vyjma několika zelených šmouh.

Někdy se na ni zajdu podívat a pokouším se ve vrstvách zaschlé krve zahlédnout své rodiče. Chci něco cítit, cokoli jiného než neurčitou úzkost. Chci cítit *víc*, ale pokaždé, když se na kápi dívám, cítím toho méně.

Napadne mě, že bych mohla zajít do zbrojnice právě teď, ale neudělám to. Stojím u okna a představuji si, že jsem neohrožený rytíř nebo čarodějka, která ukryla své srdce do prstu a ten si pak usekla.

„Jsem tak unavená,“ řeknu nahlas. „Tak strašně unavená.“

Ještě dlouho zůstanu sedět a dívám se, jak slunce obléká oblohu do zlata, jak na sebe vlny při odlivu narážejí. Vtom k mému oknu vylétne nějaké stvoření a snese se na okenní římsu. Zpočátku mám dojem, že je to sova, ale ta nemá oči jako skřítek. „Unavená? A z čeho, zlatičko?“ zeptá se mě.

Povzdechnu si a pro jednu upřímně odpovím. „Z toho, že jsem bezmocná.“

Skřítek si mě chvíli prohlíží a pak odlétne.

Prospím celý den a probudím se zmatená. Snažím se rozhrnout dlouhé vyšíváné závěsy kolem postele a dostat se ven. Na tvářích mám zaschlé sliny.

Voda ve vaně je nachystaná, ale už vychladla. Sluhové mezitím odešli. Přesto si do vany vlezu a opláchnu si obličej. Za svůj život v Zemi víl jsem si nemohla nevšimnout, že zatímco všichni ostatní voní po verbeně, borovém jehličí, zaschlé krvi nebo klejiše, já, pokud se pořádně nevydrhnu, čpím potem a mám zkažený dech.